

Establiments Coll

TOT PER L' AUTOMÒBIL

GIRONA FIGUERES BARCELONA

C. Barcelona, 27 Pça. C. Sotelo, 4 P G Mola, 32

RECANVIS i ACCESSORIS

Per a: **Seat**

Renault

Pegaso

D. K. W.

Simca

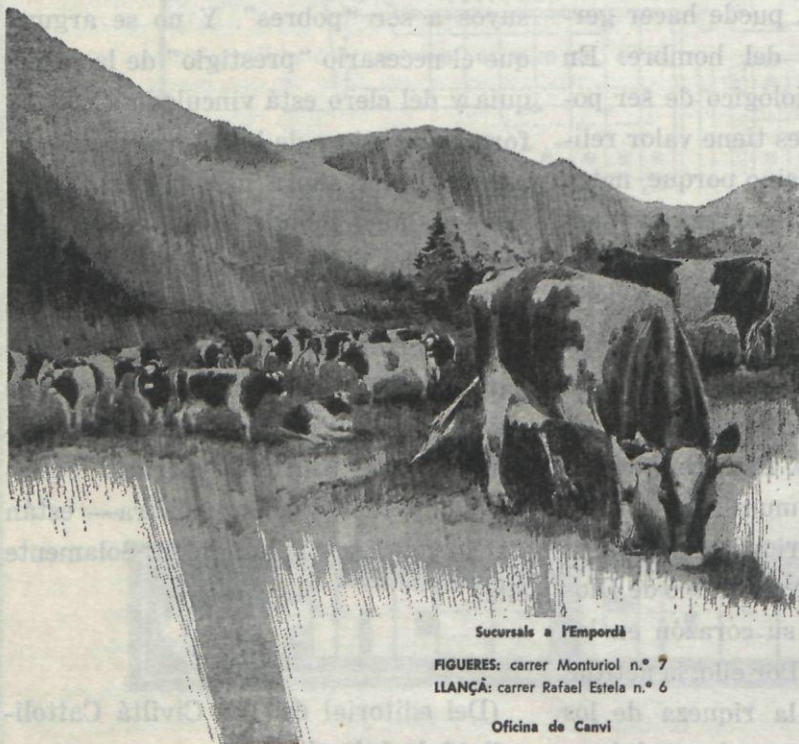
Morris

Citroën

Venda i Muntatge de Neumàtics

BANCO DE BILBAO
al servicio del campo

Sucursals a l'Empordà

FIGUERES: carrer Monturiol n.º 7
LLANÇÀ: carrer Rafael Estela n.º 6

Oficina de Canvi

LA JONQUERA: Carretera Nacional II, km. 782

El Personatge de la Setmana

Aquesta setmana passada ha tingut lloc als Estats Units, un fet, mereixedor d'ocupar un lloc preferent en les pàgines dels diaris i que nosaltres no volem passar per alt, ja que alguna que altra vegada, ens hem fet ressó, des d'aquest mateix espai, dels drets i reivindicacions de la dona, que malgrat els avenços de tot ordre, segueix —seguim— essent menyspreada i poc recolzada en les justes reclamacions d'igualtat de drets i oportunitats.

Les dones americanes, en el cinquantè aniversari de la concessió del dret al vot, varen organitzar manifestacions i vagues en pro dels drets de la dona, ja que malgrat ser els Estats Units un país on les dones han aconseguit el total recolzament a les seves justes peticions i hi han encara molts llocs tancats a la dona. Un dels motius pels quals s'han organitzat aquestes manifestacions i actes de protesta, ha estat el de que és reconegut pública i oficialment —al respecte hi ha un projecte de Llei presentat al Congrés pel que rebrien un sou, obtingut dels impostos que paguen els seus marits— la feina, el treball, de mestressa de casa, i que el mateix sigui degudament remunerat.

Jo penso, i permeteu-me que exposi la meva opinió, que les manifestacions i vagues en pro dels Drets de la dona, son ben justes i cal fer-les-hi costat. Però el que no m'ha agradat i el que no em sembla just ni oportú, és que les dones americanes, junt amb els naturals desigs d'obtenir els mateixos drets i oportunitats que els homes, hagin intentat que el ser mestressa de casa els sigui reconegut oficialment com un treball qualsevol i que al mateix temps els sigui retribuït. No; aquesta petició no m'agrada. I no m'agrada per la senzilla raó de que fa molts anys que estem intentant alliberar-nos del complex de que només servim per mestresses de casa i la limitació que això suposa. Estem intentant que se'ns obrint nous camins —alguns ja els hem aconseguit—, però encara no hem assolit trencar totalment ni desterrar de moltes mentalitats, aquella frase, aquella opinió, de que la dona "a casa i a tenir cura del fills". Si el treball de mestressa de casa —cosa que no volem ni recolzem— és reconegut oficialment i retribuït, de què serviran tants anys de justes reclamacions? De què serviran els esforços de tantes dones, que abans que nosaltres han lluitat per obtenir uns llocs de treball dignes amb